

кій, Алексинацкій, Зайчарскій и Кюпрійскій заселены, съ незначительными исключеніями, болгарами, такъ какъ ихъ діалектъ не сербскій, а одинаковый съ разговорнымъ языкомъ македонцевъ и придунайскихъ болгаръ“ (стр. 43—44).

За българскитѣ етнографски граници е важно и едно писмо на Верковича, обнародвано по-долу, № 215.

1851 г.

№ 143.

Скопје, Велесъ и др.

Въ едно писмо отъ 20 юни 1851 г., пасано отъ Йорданъ Х. Константиновъ, родомъ отъ Велесъ (Македония), печатано въ Цариградски вѣстникъ за 1851 г. № 44, се съобщава за българскитѣ училища въ градъ Скопје (Градъ Скопѣя, който, какъ-то ся знае, е среда на Албанска-та Болгарія): „Училището наше е раздѣлено на три сѣченія, перво Гимназиалное. 2. Дѣтовоспитное. 3. Церковное. Въ перво-то существува 24 ученика, въ другото 120, въ третото 35, и странни дѣца както отъ Призрень, Тетово, Дебрь, Река имаме 30...“

Въ сжщия брой велешанинътъ Йорданъ Х. Константиновъ прави апология на българскитѣ добродѣтели и обосновава съ романтична екзалтация своето българско родолюбие: „И ако ме пита нѣкой, школски чловѣкъ ли си или Болгаринъ? Азъ полноотвѣтанъ: Болгаринъ самъ. Че не е честно на мое-то Славяно-Болгарство да творамъ зло и лукавство, прави Болгаринъ не лажи, не завидуе, не денгубуе, не лицемерствуе, не блудуе, за печена кокошка вѣра-та не размѣнуе. Болгаринъ е производанъ отъ Богъ Болгъ-ар я река — Богата Рѣка или Ри, а прилагателно неправилно степенно: Болій, Болшій вышшій величайшій. Поистинѣ нема по величество отъ Болгаринъ, Болгаринъ чрѣзмѣрно ради, оре, сѣе, торгуе, воинствуе, вѣрность има, гостолубіе, страхъ Божій, почитаніе своего царя и всичко колко-то е узаконено Богу и царю.“

„Ради това азъ самъ Болгаринъ, и мое-то благородно Болгарство не мя допуска да не быдамъ добръ, за това имамъ вѣра и надежда и любовь, и чловѣчество, и учителство сосъ кое-то туне дѣлимъ роду моему, и кой иска безлицепріятіе, и безпристрастіе учитель, ето кой-то самъ во пламени раченіе, распаленъ самъ подобно Етна и Хекли, и вул-